

kenen. Ina zei alleen: Ik zal natuurlijk mee betalen, — maar daarop leek hij niet te achten.

De suite, die hij eindelijk huurde, was kaler, maar ook zindelijker dan wat ze nog gezien hadden. Hij vroeg Ina niet of ze het goed vond, zei: Het is in orde, ik huur dus dit appartement. — Zijn Engelsch klonk forscher dan tot nog toe. En Ina zuchtte verlicht. Ze had sinds uren geweten hoe ze wonen zouden, het rondtrekken door die enorme stad maakte haar zoo moe als het steunloos zitten in de boot, en bijna nog melancholischer. Het leven leek haar nu ook niet meer nieuw. Ze deed haar mantel en hoed af, ging op een stoel zitten bij het raam van de achterkamer, maar ze keek niet naar buiten. Frans liep nog heen en weer.

— Wat wil je? vroeg hij, hier dadelijk blijven? Ik kan op de canapee in de voorkamer slapen, maar dan moeten we achter huizen, eten en zoo. Vóór wordt studeerkamer, daar staat ook een soort bureau.

Ze knikte.

— En jij hebt een keuken. Je moet maar eens zien, of alles er zoo'n beetje is, enkele dingen kunnen we bijkopen. En-ne... als je nu gauw wat kon inslaan, blikjes bijvoorbeeld, dan zouden we kunnen eten.

— Hier?

— Natuurlijk; het hindert niet hoe laat. Maggi's soep en stampot, yoghurt toe — en dan koop je meteen thee, suiker, koffie. — Hij liep naar de deur, kwam terug met een boodschappenmand, die hij op haar schoot zette.

— Ze nam het ding op, haar oogen stonden vol tranen.

— Weet je wat? zei hij, we gaan alletwee uit, apart; ik koop wat gezellige dingen voor de kamer; jij bent eerder thuis, en maakt het eten klaar.

— Het is al zeven uur, zei ze zwak.

— O, er is hier geen verplichte winkelsluiting.

Ze zette haar hoed op en volgde hem. Op straat zei ze: Ik heb geen Engelsch geld. Hij gaf haar een pondsbiljet, wees haar meteen een winkel. Wat is stampot in 't Engelsch, wilde ze vragen, maar hij was al eenige meters vooruit. Ze ging den winkel in, voelde plotseling iets van haar gewone flinkheid terugkeeren, moest bijna lachen om zijn bezig doen. En daarna, in de keuken, bleef haar een kleine opgewektheid, omdat ze toch iets bereikt hadden. Ze was wel heel moe, maar dit eten zou ze nog bereiden, — dan was ook de dag om. Vreemd, dat een man altijd warm eten wilde hebben, zelfs een half uur nadat hij op nieuwe kamers was aangekomen.

In de keuken bewoog ze zich nog aarzelend, maar het gedwongen bezig-zijn deed haar goed. Boven zich hoorde ze een enkele maal voet-